

ВЕЛИКА СРБИЈА

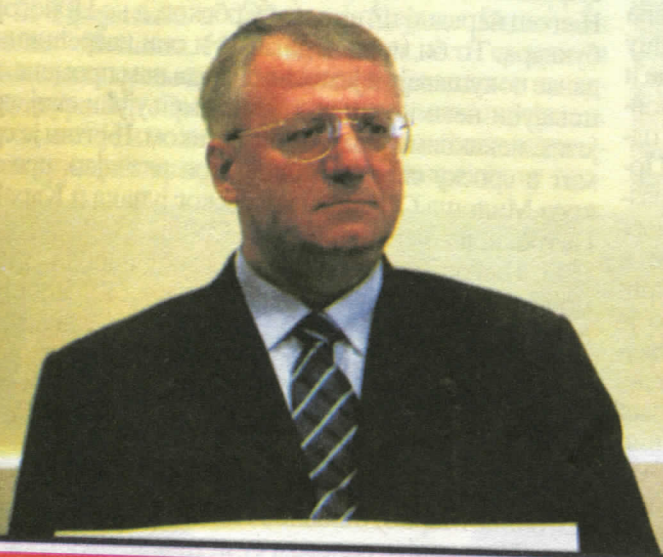

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ОКТОБАР 2003.
ГОДИНА XIV БРОЈ 1780

ПИСМО ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА ИЗ ХАГА:

ПРОГЛАС

СРПСКОМ НАРОДУ
ЈУНАЧКЕ ЦРНЕ ГОРЕ

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Браћо Срби и сестре Српкиње, јуначки народе Црне Горе,

Попис становништва у Црној Гори почиње 1. новембра 2003. и трајаће петнаест дана. Кључно питање, питање од којег зависи будућност Црне Горе, али и васколиког српства, јесте питање, да ли ћемо ми Срби исказати своју националну припадност, да ли ћемо, упркос полувековној кампањи расрбљавања и медијским манипулацијама данашњих режимлија, умети да им покажемо да смо поносни због српског имена и презимена наших славних предака, али и да своју националну одређеност истичемо и због будућности наше деце и отаџбине. Законска обавеза била је да се попис становништва у Црној Гори одржи још 2001. године, али је одложен, тобоже, због одржавања локалних избора у Црној Гори. Наравно, свима је јасно да је суштински разлог за одлагање пописа била нарастајућа српска енергија пред којом је режим Мила Ђукановића дрхтао, а опстанак на власти обезбеђен му је великом и нескривеном подршком великих сила, које су му, пошто је обавио прљав посао, окренуле леђа и данас га оптужују за најтеже злоупотребе и криминалне радње. Следеће, 2002. године, попис је одложен због, како је власт образложила, „повећаних тензија проузрокованим парламентарним изборима“. Истина је, да су власт, али и поједини њихови помагачи у опозицији, добро проценили да оживљена српска национална свест кидна окове црногорског сепаратизма, те је изјашњавање о националној припадности требало што више одложити.

Историја Црне Горе је историја српског народа, доказ јединства народа, некада у једној, а некада у две и више државе. Развој српске националне свести и патриотизма најјаснији је управо у Црној Гори и није ни мало случајно то што су српски непријатељи највећом жестином и снагом ударали на српско име баш у Црној Гори. Од вајкада, од најстаријих времена, од Светог Јована Владимира, Балшића и Црнојевића до данашњих дана, сви знаменити људи Црне Горе дичили су се својим српским родом и пореклом. Још од владике Данила Петровића, познатог по истрази потурица, коју је Његош детаљно описао у свом Горском вијенцу, сви црногор-

ски владари и главешине недвосмислено и поносито су се изјашњавали као Срби. Владика Данило оставио је својеручни запис да је „војеводич српској земљи“. Његови наследници Сава Петровић, владика Василије Петровић и Петар Први Петровић јасно су исказивали своје одушевљење због припадности српском народу. Колико су осећање за српство и национална свест били присутни код Петра Првог Петровића сведочи и његова узречица: „Кад гођ Србин јаукне и мене заболи“. Успоставио је и савез са Карађорђем, те шаље и један одред од двеста људи у помоћ устаницима у Шумадији. Све то је утицало на буђење националне свести у потлаченим крајевима где је живело српско становништво. Петар Први и Карађорђе Петровић сањали су исти сан – уједињење двеју српских држава. Петар Први у песми Карађорђу, између осталог, истиче:

*Трубом њрубех српску славу гласе
А на радосиј Српскоме народу
Да се с Црном Гором саједине*

Певао је и писао из срца и српске душе, бодрио народ и до краја живота развијао српску мисао, док ће Српство у Црној Гори заувек прославити један од највећих српских мислилаца, синовац Петра Првог Петровића, владика Раде, или Петар Други Петровић Његош.

„Српски крвави крш“ – то је за Његоша Црна Гора. Отаџбинска идеја, идеја српске слободе јесте идеја целокупног Његошевог политичког, државничког, филозофског и књижевног опуса. Није случајно и то што је Његош наредио штампање Србског, а не Црногорског буквара. То би морали да знају и они несрећници који данас покушавају и језик на силу да нам промене, измишљајући неке нове гласове и замењујући свој, српски језик, некаквим црногорским језиком. Његош је српски мит и српску свест у Црној Гори развијао, пре свега, кроз Милоша Обилића, косовског јунака и Карађорђа Петровића којег назива оцем Србије и бичем тирјанах. 1843. Његош пише: „Општа радост народа српскога, моја је радост. Славна и бесмртна дела Карађорђа одушевљавају Србе довијека“. Један народ, једна земља и држава једна. То је суштина свих Његошевих настојања, идеја коју Срби и данас са поносом у себи носе и надом да ће блиска будућност донети остварење такве идеје.

Сви остали великани Црне Горе, Стефан Митров Љубиша, Марко Миљанов Поповић, па и сам књаз Никола Петровић с поносом су истицали припадност српском роду и племену.

Предстојећи попис је прилика да Срби кажу да су Срби, да забораве на идеолошке и политичке разлике и национално питање ставе у први план, баш онако како је то учинила Велика Народна Скупштина српског народа у Црној Гори 13. новембра 1918. у Подгорици. Одлука Велике подгоричке скупштине на најбољи могући начин показује да су географски Црногорци национално Срби и припадају истој, Српској православној цркви. „Српски народ у Црној Гори једне је крви, језика и тежње, једне вјере и обичаја с народом који живи у Србији и другим српским крајевима“, каже се у Одлуци Велике скупштине.

Да ли се то у последњих осамдесет година променио генетски код Срба у Црној Гори? Није. Без обзира на бруталну кампању однарођивања и расрбљавања народа у Црној Гори коју су од 1924. године заједнички водили Коминтерна и Комунистичка партија Југославије, по окончању Другог светског рата Брозови и Ђиласови комунисти, а од деведесетих година њихови наследници, перјаници Мила Ђукановића, сигуран сам да ће Срби у Црној Гори показати и потврдити своју националну свест и јасну националну опредељеност. Уосталом, најважнији задатак сваког српског родољуба јесте очување српског имена и презимена, српског националног духа и патриотске свести. Сви они који се не буду изјаснили као Срби, прихватиће идеје српских окупатора, њихових слугу и послушника, србомрзаца, попут Савића Марковића Штедимлије, Секуле Дрљевића и осталих црногорских усташа, који су у служби Павелићеве усташке државе заступали теорију да Црногорци немају ничега заједничког са Србима, већ да су они некакви „дрвени Хрвати“. Трагови те и такве теорије и данас су присутни у неким сепаратистичким круговима у Црној Гори, њиховим листовима и часописима, који свакодневно објављују и тумаче Дрљевићеве и Штедимлијине идеје.

Нису Срби у Црној Гори били помућене свести кроз историју када су се Србима називали, како је говорио један од комунистичких хоштаплера Драгоје Живковић, већ су помућене свести сви они који мисле да је могуће избрисати припадност једном народу, без обзира на административне границе и све друге правно-политичке препреке. Уосталом, каква је разлика између Србина из Пријепоља и Србина из Бијелог Поља или Пљеваља? Никаква. Носе иста имена, исте су крви и порекла, исти су им традиција и обичаји, исти су им вера и култура. Ми, Срби, направили смо много грешака. Једна од њих је и то што смо у двадесетом веку одрицали српску националну припадност онима који су пре-

шли у католичанство или ислам, а још је у Земљопису, школском уџбенику из 1889. године писало да „у Црној Гори живе Срби православне, муслиманске и католичке вјероисповести“. На тај начин, неко је покушао да из српске националне историје избрише и таква имена, као што су Валтазар Богишић, творац Општег имовинског законика за Црну Гору, или Руђер Бошковић, један од најпризнатијих светских математичара и физичара. Чак и 1907. године, према доступним подацима, у извештају о уписаним ученицима подгоричке гимназије стајало је: „ове године се у гимназију уписало 346 ученика. Три стотине тридесет два су Срби православне вјере, док су остали Срби мухамеданске и католичке вјере“.

Сваки попис становништва по окончању Другог светског рата у Црној Гори био је фалсификован и прилагођен партијској комунистичкој пројекцији где се реализовала идеја да српска Црна Гора буде са што мање Срба, свог државотворног народа. Комунисти су, у складу са криминалном авнојевском политиком, кренули у измишљање нација и у то упрегли све своје потенцијале, све потенцијале државно-партијског терора, као и потенцијале медијског, квазикултурног и квазинаучног терора. Од Срба исламске вероисповести створили су муслиманску нацију, а данас су им и то име променили и називају их Бошњацима. Измислили су југословенску нацију, а највећу превару покушали су да изврше вештачким стварањем тзв. црногорске нације. Једини циљ им је био да изврше даље поделе у српском народу, растакање српског националног бића и стварање оправдања за даље административно-политичке деобе државног простора истог народа. Данас, у Црној Гори, не постоји ниједан частан и моралан човек који се изјашњава као припадник црногорске нације. Заступници коминтерновске тезе о црногорској нацији, у данашњој Црној Гори су најнеморалнији људи, отпад друштва, то су они које представљају Јеврем Брковић, Новак Килибарда и остали из несоја црногорске власти. Онај који се одрекне свог рода, имена и презимена, једино што заслужује јесте презир, истински људски презир и ништа више.

Изјашњавање о српској националној припадности код пописа становништва је одлучујућа, судбоносна битка за наш народ и нашу државу. Дилема, ако је уопште има, своди се на избор између владике Рада или Секуле Дрљевића, Марка Миљанова или Јеврема Брковића.

Грађани Црне Горе, покажите властима да је Срба много више од званичних девет процената, покажите им да се не плашите њихових претњи и уцена, покажите им да с поносом носите праћедовско име, културу, традицију.

Пету пјесму Свободијаде Његош завршава стиховима:

***Поноси се Горо Црна
Свети храм српске славе***

Нека ти стихови буду наук свим Србима у Црној Гори, свима који слободу љубе више од ланаца ропских.

***Све за српство,
а српство низашија!***

Војислав Шешељ

- Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Издање приредио: Огњен Михајловић
- Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић
- Заменик главног и одговорног уредника: Марина Рагуш
- Техничко уређење и компјутерски прелом: Северин Поповић
- Лектор: Зорица Илић и Ивана Борац
- Адреса редакције: Трг победе 3, 11080 Земун
- За штампара: Мирослав Драмљић • Штампана: „ЕТИКЕТА“ Болеч